

lepši del godovanja se torej ni zvršil v redu. Morali so prehitro oditi. Vendar so po uri, ko je odšel gospod profesor, prizor igrali do konca. Cop je držal kozarec v roki ter klical:

Po mojem grlu je že zopet suša,
Še en kozarec, oj krščanska duša!

Metelko je dostavil:

Kosmata kapa! Meni leze v lase.

A Prešeren mu je hitro odgovoril:

Gospod! tu kos prigriznite klobase.

In Vodnik je napil:

Bog živi našo zlato domovino,
Ki daje tako jed in tako vino.

Cojz pa je vzkliknil:

Bog živi večno našega Preširna,
Ki bil je zlata duša in izvirna!

In izgovorili so še vsak svojo napitnico, kakor so se je bili naučili; zadnjo besedo je imel Trubar, rekoč:

Bog živi vse na tem in onem sveti,
Ki so za narod svoj v resnici vneti!

Končal se je god popolnoma tako, kakor je zapisano; za sklep so namreč zapeli one tri napitnice: *Pridi Gorenjec! Prijatli zdaj . . . , Bratci veseli vsi . . .* — Pa reci, da nimamo veselih uric!

No, ker se je bil „Preširnov god v Eliziji“ nekoliko pokazil, sklenili smo deklamovati nekaj drugega. Dovoljeno je vse, poezija in proza. Odločili smo se za prozo, in sicer smo se dogovorili štirje, da se naučimo na pamet *Rokovnjače* Jurčičeve, vsak po nekaj poglavij. Prvih pet poglavij smo bili že povedali; zabavali smo s tem sošolce celo uro. Radi so poslušali. Gospod profesor je tudi poslušal, hodeč gor in dol po sobi. Vsem je bilo neizrečeno všeč to deklamovanje. Začeli smo tudi nekatere sošolce nazivati z onimi imeni, ki se nahajajo v „Rokovnjačih“. Sošolec Pesek je dobil priimek: Bojec, Čeliča smo klicali „Rajtguzen“ ali pa „Obloški Tonček“; tudi rokovnjaški jezik, kolikor ga je v romanu, nam je bil prešel v meso in kri: „Upetaj šmolar! — Ti si grilc, privolhav si nas v šrencenco pertanat; ti si naj birgav!“ To nam je vedno na jeziku. Bilo je vsem prav. Ná, pa že mora priti nesreča! Včeraj smo imeli zopet slovenščino. Jaz sem bil na vrsti z „Rokovnjači“. Moško stojim pred tablo ter pripovedujem šesto poglavje, kolikor mogoče natanko, o Blažu Mozolu, saj ti je znano, ki je v nedeljo popoldne zleknjen

ležal na peči in stokal od bolečin, ker je bil v Kamniku tepen od rokovnjačev. Ravno prav živo dopovedujem, kako je stric Blaž prosil hišno gospodinjo, naj mu dobi kaj domačih zdravil. „Hu-u!“ izdihoval sem in se držal za glavo, prav kakor stric Blaž, „hu-u, o kako me bôde in trga po buči! Ne reži name, ne reži še ti, ampak pojdi mi iskat zelenega hobada, če je že za mejo, ali vsaj bezgovega zelenja, ali pa encijana mi poišči, ali najdi tavžent-rožo, če že raste, da denem kaj na rano, drugače se mi vrag še prisadi in morda bi še umrl, če na možgane udari ta spak.“ To sem še izgovoril, a ne več. Najedenkrat se namreč vrata odpró, in kdo stopi v šolo? Gospod ravnatelj. Ves sem zardel. Vročina me je začela kuhati. Nisem vedel, kaj bi počel, ali bi šel v klop ali bi tudi gospodu ravnatelju pripovedoval o „Rokovnjačih“. Pa ni bilo treba. Vprašal me je, kaj deklamujem. Povedal sem. Ni mu bilo všeč, to sem videl. Rekel mi je iti v klop. Pobrisal sem jo, kakor da gorí za menoj. Tovariši so se mi pa smejali. Jeden je zašepetal proti meni: „Upetaj, šmolar!“ Jezno sem mu jo zarobil: „Ti si grilc!“ Prav po rokovnjaško. Od tedaj nismo več deklamovali „Rokovnjačev“; nismo jih dokončali, kakor jih tudi Jurčič ni. Škoda! — Tako sta se nam izjalovila dva poskusa; toda ne misli, da smo postali bolj izbirčni. Deklamujemo vse povprek: Prešernovo *Turjaško Rozamundo* smo slišali že dvakrat, tudi *Judovsko deklè*, *Lenoro*, *Povodnjega možá*, *Prekop* i. dr. Samo jedne pesmi ni dovolil gospod profesor, in ta je Stritarjev *Izgubljeni sin*. Sošolec Pavlič jo je šel jedenkrat deklamovat. Pustil ga je sicer, da je povedal vso, potem pa nam jo je

Notranja stran Izveličarjevih vrat v Moskvi.